

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Jame

John Fenn, 2010 m. sausio mėn. 30 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki visi,

Man įdomu, ar jūs suvokiate, ką reiškia būti „Kristuje“?

Štai apie ką aš maščiau paskutines kelias savaites.

Pabandykite įsivaizduoti tą laiką, kuomet Tėvas ir Sūnus buvo drauge, bet Jie dar nebuvo sukūrę fizinės Visatos.

Ar galite įsivaizduoti, kad nebuvo Visatos, žvaigždžių, planetų – tik Dvasinė sritis...

Tebūnie...

Staiga fizinis pasaulis buvo pašauktas būti išartu žodžiu ir neregimybė tapo regima. Pirmiau buvo sukurtos žemesnės gyvybės formos, po to aukštesnės – augalai ir gyvūnai. Tačiau nei augalai, nei žuvis, nei karvės nėra dvasia. Tai grynai fizinė Visatos dalis.

Dabar pažvelkime į tai iš Tėvo perspektyvos. Dievas yra Dvasia (Jn 4:24), o dvasinis kūnas negali turėti tiesioginio ryšio su fiziniu pasauliu. Tačiau Dievas, sukūręs šį pasaulį, nori veikti, funkcionuoti ir judėti šioje žemesnėje fizinėje srityje.

Kaip Dievas ir Dvasia gali judėti fizinėje visatoje? Dvasinėje realybėje nieko nereikia nei laikas, nei atstumai, nėra tokių dalykų kaip nuovargis, alkis ar pavargusių raumenų skausmas. Kaip tada Dievui veikti fiziniame pasaulyje? Kaip būtų galima išspręsti šią problemą?

Išeitis – sukurti dvasią ir sielą pagal savo panašumą ir paveikslą, ir apgyvendinti jas fiziniame kūne. Tokiu būdu šitas aukščiausias „gyvūnas“ galėtų veikti fiziniame pasaulyje, jį valdyti ir taip pat veikti dvasinėje srityje kartu su Dievu. Todėl žmogus galėtų būti vienintelis kūrinys, galintis apjungti dvasinį pasaulį su fiziniu pasauliu, ir suteiktų Dievui galimybę veikti fiziniame pasaulyje.

Dievas nori judėti fiziniame pasaulyje, patirti šio pasaulio galimybes ir apribojimus. Todėl Jis numatė visus asmenis, kurie kada nors gyveno, gyvena ar dar gyvens, ir išliejo iš Savęs Dvasią tam, kad sukurtų kiekvieno asmens dvasią ir sielą, suteikė savo „DNR“ kiekvienam iš mūsų, kad mūsų asmenybė plauktų iš Jo Asmenybės. Zach 12:1; Hbr 12:9 ir daugybėje kitų eilučių sakoma, kad Tėvas sukūrė mūsų dvasias – Jis paėmė dalelę Savęs ir sukūrė mus visus.

Todėl mumyse yra „judėti“ troškimai dirbti, kurti, įsivaizduoti, nes Jis dirba, kuria, įsivaizduoja. Mes mylime todėl, kad Jis myli. Mes trokštame būti tėvais, nes Jis yra Tėvas. Visa, kas yra gera mumyse, visų pirma buvo Jame. Dėl to, kad Dievas sukūrė mus, mes turime Jo savybes ir esame viena su Juo.

Taigi Dievas su šitais dvasiniais-fiziniais vaikais, kuriuose ir per kuriuos Jis gyvena, dabar gali išreikšti Save šiame fiziniame pasaulyje milijonus kartų kiekvieną dieną visoje planetoje per begalinę įvairovę asmenybių, kiekvienam asmeniui duotų malonių, dovanų, kurios daro tą asmenį unikaliu. Jie tampa Jo rankomis ir kojomis fizinėje realybėje, ir Jis gali džiaugtis žmogišku gyvenimu, eiti kartu su žmonėmis jų gyvenimo ir mirties kelionėje, gyvenimo agonijose ir ekstazėse šioje Žemės planetoje.

Šitos būtybės yra pasodintos kartu su Juo danguje (Ef 2:6), ir tuo pačiu metu fiziškai vaikščioja žemėje gyvendamos žemišką gyvenimą. Dievas sėdi Savo Soste danguje ir tuo pačiu metu eina su žmonėmis per gyvenimą, būdamas juose ir kartu su jais, patirdamas gyvenimą fizinėje srityje, išreikšdamas Save fizinėje realybėje, būdamas viena su Savo kūriniais.

Jame, viena

„Kas susijungia su Viešpačiu, tampa viena dvasia su Juo“ (1 Kor 6:17).

„Nebėra nei žydo nei graiko; nebėra nei vyro, nei moters: visi esate viena Kristuje Jėzuse!“ (Gal 2:28).

„Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir esate pašaukti vienai pašaukimo vilčiai“ (Ef 4:4).

„Ir jūs esate tobuli Jame, kuris yra kiekvienos kunigaikštystės ir valdžios galva“ (Kol 2:10).

„Iš kurio visa šeima danguje ir žemėje turi vardą“ (Ef 3:14). (Viena šeima, nesvarbu, kurioje vietoje ji yra).

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Įeina religija

Mes esame viena su Viešpačiu ir Jis yra viena su mumis. Tai reiškia, kad malda visų pirma ir svarbiausia yra besitęsiantis bendravimas su Juo, su Tuo, Kuris gyvena mumyse. Mes niekada nestokojame Jo artumo, nes visada esame sujungti su Juo, Jis yra mumyse, o mes – Jame. Mes galime kalbėti Jam savo natūralia kalba, kalbomis, mintimis, giliausiais širdies pamąstymais – būdami viena su Juo mes visada esame Jame, o Jis yra mumyse ir su mumis.

Nesvarbu kokių būdu mes pažintume Tą, kuris gyvena mumyse, kokią struktūrą sukurtume mokymui bei padaršinimui, mes visada būsim viena su Juo, todėl niekas nepakeis nuolatinio dialogo, pokalbio su mūsų viduje gyvenančiu Kūrėju.

Mes disciplinuojame save kasdien keltis 5:15 ryte, kad pasimelstume Viešpaties malda, 21 dieną iš eilės meldžiamės pagal maldos instrukciją, kad atstatytume dvasinę sveikatą, vaikštome į bažnyčios maldos susirinkimus, kiekvieną dieną skaitome pamokslus ir mokomės mintinai Rašto eilutes – visos šitos formos bei struktūros nepaneigia to, kad mes nuolatos esame viena su Juo (24 valandas per parą ir 7 septynias dienas per savaitę).

Visa tai yra gerai tol, kol esame nepriklausomi nuo šitų struktūrų, kol nepradedame galvoti, kad būtent TAI yra būdas paliesti Dievą, kad norėdamas patekti į Jo Artumą turiu daryti TAI, kad TAIP susilauksiu Jo pritarimo, kad ŠI formulė padės man prasiveržti, kad TOJE konferencijoje aš išgirsiu žodį iš dangaus.

Mes pradedame mąstyti, kad Dievas yra štai ten, tame mokinyje, toje formulėje, tame susirinkime, pamiršdami, kad esame VIENA su Juo, kad Jis visada mumyse, ir kad mes visada pasodinti Soste danguje (Ef 2:6), pokalbiui pradėti pakanka nukreipti mintis į savo vidų, arba atverti lūpas ir ištarti: „Tėve“.

Jėzus sakė: „Dievo Karalystė neateina su regimais ženklais ar pademonstravimu... Dievo Karalystė yra jūsų širdyse“ (Lk 17:20-21 išplėstinis vertimas).

Nesakyk...

Paulius įtikinėja mus nepamiršti, kad esame viena su Kristumi: „Nesakyk savo širdyje, kas įžengs į dangų?“ – tai yra Kristaus atsivesti; arba: „kas nusileis į bedugnę?“ – tai yra Kristaus iš numirusių susigrąžinti“ (tarytum mes galėtume būti išgelbėti savo jėgomis). „Arti tavęs yra Žodis – tavo burnoje ir tavo širdyje“ (Rom 10:6-8).

Žodis – graikų kalboje čia „rhema“. Tai reiškia žodį iš Dievo tiesiai tau. Žodis – Dievas kalba tau, tas žodis yra tavo širdyje ir burnoje!

Nesuprasdami tikėjimo paprastumo, kad Jis yra mumyse, ir mes esame Jame, mes einame iš vieno susirinkimo į kitą ieškodami, kas galėtų „nuleisti“ dangų į žemę, atnešti Žodį iš dangaus; vaikomės reginių, manydami, kad tik tai yra antgamtiška, ir nepaisome antgamtinio Viešpaties darbo mūsų širdyje, mūsų dvasioje; nepaisydami JO, vaikomės žmonių, kurie, kaip mes galvojame (ir galbūt jie ir patys taip galvoja) turi auksinį Dievo prisilietimą.

Lygus tarp lygių

Kai tarnaujame su įvairiomis mums suteiktomis malonėmis, tokiomis kaip gailėstingumas, davimas, administraciniai sugebėjimai, tarnavimas, mokymas, drašinimas, dvasių skyrimas, pranašavimas, daiktų gaminimas, rankų darbas, gydymas, dalinimas maisto alkstantiems, siuvinimas, vaikų priežiūra, kad ir kas tai bebūtų – visa tai yra Dievo Dvasios pasireiškimai mumyse, nes Jis yra viena su mumis, o mes – viena su Juo (1 Kor 12:7).

Kadangi Jis yra mumyse, o mes – Jame, Jis taip pat yra visuose, kurie pažįsta Jį: šeimoje, drauguose, bendradarbiuose; todėl man reikia jų ir jiems reikia manęs, nes kai mes matome vienas kitą, mes matome Dievo pasireiškimus.

Jūs turite taip mąstyti

Nekreipkite dėmesio į savo pojūčius (emocijas), kurios kalba, kad Dievas yra toli nuo jūsų, kad jūs negalite Jo jausti savo viduje. Te Dievo Žodžio tiesa, kuri atrodo melas mūsų pojūčiams, pasilieka nepajudinama. Pradėkite tikėti Dievo Žodžiu, o ne pojūčiais, priverskite juos paklusti Tiesai.

Daugelis metų metais tiki savo jausmais, o ne dvasiniais faktais. Iš tiesų Viešpats bus nusižeminęs ir tylus tavo sieloje tol, kol tu nepakviesi Jo prabilti, taigi kalbėk. „Tau bus pagal tavo tikėjimą“. Jei pradėsite mąstyti taip, kaip moko Dievo Žodis, kad mes esame viena su Viešpačiu, jūs staiga imsite

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

daugiau nei kada nors suvokti Jo buvimą savo viduje. Jūs imsite suvokti, ką Jis jaučia, ką Jis galvoja, jūs tapsite jautrus Jo balsui. Jūs pradėsite mąstyti taip kaip Jis.

Prisimenu tą laiką, kai pradėjau mokytis susitelkti į dvasią savo viduje, kažkur krūtinės laštos srityje ir nukreipdavau savo protą, kad pajausčiau, ar Jis tebėra tenai. Esu patyręs, kaip tada mano dvasia būdavo sužadinama ir ilgėdavausi tų išgyvenimų. Prisimindamas tuos sužadinius: tą ramybę, susižavėjimą, Artumo išgyvenimą – aš desperatiškai trokšdavau sugrįžti į tai vėl, vėl surasti tą „bangos ilgį“, kad vėl būčiau sujungtas su Juo.

Aš tai darydavau kelis kartus per dieną. Kartą, kai kelis kartus bandžiau sutelkti dėmesį į savo dvasią, staiga išgirdau: „Ką tu darai?“ Savo viduje aš pasakiau: „Aš tikrinu, ar Tu tebesi tenai“. Jo atsakymas buvo juokas. Tikras juokas. Tuomet aš nusijuokiau savo viduje todėl, kad netikėjau Žodžiu.

Mano maldos gyvenimas yra beveik nuolatinis: kad ir ką daryčiau, meldžiuosi kalbomis – todėl aš imu matyti dalykus kitaip. Kai prieš laimindamas valgį padarau pauzę, reiškia ne tai, kad dabar įeinu į Jo Artumą, bet kad turiu nutraukti savo dialogą su Dievu, kad priimčiau kitus, kuriems reikia išgirsti maisto laiminimo maldą.

Kai kas nors pradeda melstis (pavyzdžiui bažnyčioje), aš nulenkiu savo galvą ne tam, kad prisiartinčiau prie Jo, – man tai yra pauzė, reiškianti, jog kažkas įsiterpė į mano nuolatinį dialogą, tos pauzės man reikia tam, kad susijungčiau su kitais tuo metu. Kai mes esame bažnyčioje, o mano atveju, dažniausiai namų bažnyčioje, ir po pokalbio pradėdame šlovinti, tai nereiškia, kad baigėsi viena susirinkimo dalis ir prasidėjo kita: tai tik pratęsimas dialogo, kuris dabar pasikeičia muzika ir garbinimu.

Ar jūs suprantate, ką aš turiu galvoje? Mes esame viena su Juo, Jis yra viena su mumis. Mes gyvename Jo Artume. Aš nuolatos pakaitom sutelkiu savo dėmesį tai į dvasinį žmogų (ir į tai, kas vyksta tenai), tai yra į fizinę sritį (ir į tai, kas vyksta tenai). Tokia yra mano disciplina, įprotis, gyvenimo stilius, bet taip elgtis gali visi.

Galbūt jums šiek tiek sunku tai suprasti, bet mano širdžiai artima Ps 103:7: „Jis apreiškė Savo kelius Mozei, ir Izraelio vaikai matė Jo darbus“. Jei aš pažįstu Jo kelius, Jo darbai (stebuklai) seks iš paskos. Aš nesivaikau stebuklų, aš noriu pažinti Jo kelius.

Šiandien aš dalinausi su jumis savo mintimis apie tai, apie ką aš pastaruoju metu mąstau ir būtent šis „vienumas“ su Juo ir yra vienas pagrindinių „Jo kelių“. Tikiuosi, jog tai jums aktualu taip pat.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com